

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. София, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **4235** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294-298 АПК.

Образувано е по жалба на В. Г. Х., подадена чрез адв. М., срещу писмо-отговор № УРИ 433200-31109 от 28.03.2022 г., издаден от заместник-началника на отдел „Пътна полиция“ СДВР, във връзка с молба, заведена с вх. № 433200-27892/22 г. по описа на ОПП-СДВР.

В жалбата и допълнителната молба – уточнение се посочва, че обжалваният отказ е в нарушение на материалния и процесуалния закон, немотивиран, неправилен и незаконосъобразен, респ. налице е изтекла погасителната давност за изпълнение на наказанието. Претендира се отмяна на оспорения акт и присъждане на разноски по делото.

Ответникът – заместник-началник на отдел „Пътна полиция“ СДВР, чрез юрк. Д., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Твърди, че с оглед представените доказателства, а именно справка картон на водача, след секцията актове са налични два акта за установяване на административно нарушение, а именно 12 и 13, които са извършени на една и съща дата, съобразно които са издадени две различни НП, едното от които е бил обжалвано и потвърдено от Съда. С оглед наложените две наказания по НП, счита, че наказанието следва да се кумулира, поради което и законосъобразно е издаден отказът на зам.-началника на отдел „Пътна полиция“ СДВР относно невръщането на свидетелството за управление на МПС. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 12.02.2020 г. на В. Х. е съставен АУАН сер.ГА № 198853 от Й. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР /л. 12/, за това, че на 12.02.2020 г. в 01:20 часа в [населено място] по [улица]с посока от [улица]към [улица]управлява лек автомобил А. Ку7 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Ви енд Ви Ханджи Къмпани“ ЕООД, като при проверката срещу № 55 е установено, че водачът управлява МПС след като е лишен по административен ред. Не представя свидетелство за регистрация за автомобила. Отказва да бъде изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 за алкохол. Издаден му е талон за медицинско изследване № 0047402 за УМБАЛ Св. А..

На 17.02.2020 г. със Заповед № 20-4332-001195 на полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ на СДВР спрямо В. Х. е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.1, б „б“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен АУАН сер.ГА № 198853. ЗППАМ е връчена на Х. на 13.04.2020 г.

На 20.02.2020 г. е издадено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-001941 /л. 11/, с което на В. Х. е наложена глоба в общ размер на 2310 лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца. НП е обжалвано пред СРС, който го потвърждава. След извършена служебна справка съдът установи, че решението е оспорено пред АССГ, който с решение № 2096/31.03.2021 г. по кнахд № 569/2021 г. е оставил в сила решението на СРС, постановено по нахд № 5526/2020 г., т. е. НП № 20-4332-001941 е влязло в сила на 31.03.2021 г.

От доказателствата по делото се установява, че на същата дата - 12.02.2020 г., на която е съставен АУАН сер.ГА № 198853 в 01:20 часа, на Вл. Х. е съставен и втори АУАН в 01:50 часа сер.ГА № 188866 /л. 19/.

Същият е съставен за това, че на горепосочената дата и час в [населено място] по бул. С. от [улица]към ул. Б. Магесник Х. е управлявал лек автомобил А. Ку7 с рег. [рег.номер на МПС] , като на кръстовището с бул. М. при проверката водачът е отказал да бъде изпробван за наличие на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер 0215. Установено е, че водачът е лишен от правото да управлява МПС по административен ред.

На 17.02.2020 г. със Заповед № 20-4332-001197 /л. 21/ на полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ на СДВР спрямо В. Х. е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.1, б „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца /връчена на 13.04.2020 г./ Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 188866.

На 02.03.2020 г. Вл. Х. доброволно е предал своето СУМПС във връзка с горепосочената заповед за ПАМ – л. 22.

На 20.02.2020 г. е издадено и Наказателно постановление (НП) № 20-4332-001938 /л. 18/, с което на Вл. Х. са наложени три броя административни наказания, включително наказание по чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП глоба в размер от 2 000 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца. НП е обжалвано пред Софийски районен съд, който с решение от 31.08.2020 г. го потвърждава. Решението на въззивния съд е оставено в сила с решение № 4573/08.07.2021 г. по кнахд № 4244/2021 г. на АССГ, т.е. НП № 20-4332-001938 от 20.02.2020 г. е влязло в сила на 08.07.2021 г.

На 21.03.2022 г. с молба вх. № 433200-27892/22 г. по описа на ОПП-СДВР Вл. Х. е поискал да бъде заличено наложеното му наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца с НП № 20-4332-001941 от 20.02.2020 г. /л. 11/. В молбата е отбелязано, че НП е влязло в сила на 31.03.2021 г. и предвид разпоредбата на чл. 82, ал. 3 вр. ал. 1 б. „б“ от ЗАНН е изтекла абсолютната давност за изпълнение на посоченото по-горе наказание.

Зам.-началникът на отдел „Пътна полиция“ СДВР се е произнесъл по така подадената молба с писмо № УРИ 433200-31109 от 28.03.2022 г. – предмет на настоящия спор.

В писмото е посочено, че след направена справка в АИС-АНД е установено, че НП № 20-4332-001941 от 20.02.2020 г. е обжалвано и потвърдено от АССГ и е влязло в сила на 31.03.2021 г., като наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, е приведено в изпълнение, считано от 02.03.2020 г. до 02.03.2022 г. НП № 20-4332-001938/20.02.2020 г. е обжалвано и потвърдено от АССГ и влязло в сила на 08.07.2021 г., като наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, е приведено в изпълнение, считано от 03.03.2022 г. до 03.03.2024 г. От съдържанието на писмото е видно, че административният орган не е уважил възражението на Х. за изтекла абсолютна давност за изпълнение на наложеното му наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“.

На 27.04.2022 г. с писмо УРИ 433200-42930 във вр. с молба с вх. № 433200-40231/2022 г. /л. 94/, зам. – началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е уведомил процесуалния представител на Вл. Х., че от направена справка в АИС-АНД е установено, че СУМПС на молителя е отнето на 02.03.2020 г. във вр. със ЗППАМ № 20-4332-001197 /л. 21/, като наложеното му наказание по НП № 20-4332-001941 от 20.02.2020 г., обжалвано и влязло в сила на 31.03.2021 г., относно „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“, е приведено в изпълнение и изтърпяно, считано от 02.03.2020 г. до 02.03.2022 г.

По НП № 20-4332-001938/20.02.2020 г., обжалвано и влязло в сила на 08.07.2021 г., относно „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“, е приведено в изпълнение и към момента се изтърпява, считано от 03.03.2022 г. до 03.03.2024 г.

Към административната преписка е представено и писмо № УРИ 433200-48128/11.05.2022 г. на началник отдел „Пътна полиция“ СДВР /л. 40/ адресирано до АССГ по адм. д. № 4098/2022 г.

В писмото се сочи, че наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, наложено на Вл. Х. с НП № 20-4332-001938/20.02.2020 г. и на основание чл. 18 от ЗАНН, е приведено в изпълнение и към момента се изтърпява, считано от 03.03.2022 г. до 03.03.2024 г., а наказанието лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, наложено на В. Х. с НП № 20-4332-001941/20.02.2020 г. е вече изтърпяно в периода от 02.03.2020 г. до 02.03.2022

г.

По делото е представено разпореждане № 3862/13.05.2022 г., постановено по адм. дело № 4098/2022 г. на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на В. Г. Х., с правно основание чл. 250, ал.1 АПК, с която е поискано от съда да разпорежи на Отдел „Пътна полиция“ СДВР да преустанови незаконосъобразното задържане на свидетелството за управление на МПС на В. Г. Х..

След извършена служебна проверка съдът констатира, че горепосоченото разпореждане на АССГ е потвърдено от ВАС с Определение № 7813 от 01.09.2022 г. по адм. д. № 7618/2022 г.

С молба от 20.07.2022 г. по делото са представени освен гореописаните АУАН, НП, ЗППАМ, Докладни записки /л. 63, 64, 65/, справка картон на водача – В. Г. Х. /л. 67-69/, в т. 17 от която е посочено, че СУМПС е отнето на 02.03.2020 г. – отнето на пътя от пътен контрол. Във връзка с отнемането на СУМПС е изготвена докладна записка от 02.03.2022 г. /л. 24/, в която се сочи при проверка на водача на 02.03.2020 г. е установено, че СУМПС е обявено за изземване на основание ЗППАМ № 20-4332-001197 от 17.02.2020 г., като на място е изготвен и протокол за доброволно предаване на СУМПС от Вл. Х. /л. 22/.

От административния орган са представени заповед № 513з-5070/21.07.2015 г.; заповед № 513з-6324/17.08.2018 г. ; заповед № 812з-1524/09.12.2016 г.; заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. ; заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна: Жалбата изхожда от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и е подадена в срок. Съгласно чл. 285, ал. 2 АПК давността в изпълнителното производство не се прилага служебно, поради което е нужно длъжникът да направи изрично волеизявление, с което да се позове на изтекла давност. Тъй като с оспореното писмо се отказва признаването на изтекла давност, за жалбоподателя е налице правен интерес от оспорването. Тези искания се разглеждат от органа по изпълнение на наказанието в рамките на производството по изпълнение на НП и подлежат по обжалване по реда на чл. 294 и сл. от АПК. Поради тази причина писмото няма уведомителен характер, а с него е оставена без уважение молбата му от 21.03.2022 г./л. 9/ да бъде заличено наложеното му наказание предвид изтекла абсолютна давност по смисъла на 82, ал. 3, вр. ал. 1, б. „б“ от ЗАНН. По тези съображения съдът приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съдебната практика приема, че в разпоредбата на чл. 81, ал. 1 от ЗАНН законодателят се е ограничил да посочи кой изпълнява наказанието, но не и да създаде ред за защита на административнонаказаното лице в хода на изпълнението на наказанието лишаване от права. Действията по изпълнение на влязло в сила наказателно постановление се основават на влязъл в сила административен акт. Този акт е административно-наказателен, но смисъла, който законодателят е вложил в израза не дава основание понятието "административен акт" да се тълкува стеснително и да се отнася само до индивидуален, общ или нормативен административен акт. Понятието "административен акт" следва да се разбира като всеки акт на административен орган, тъй като действия в изпълнение на влязъл в сила акт на администрацията са такива, извършени на законно основание. Наказателните постановления, макар и правораздавателни актове, се налагат от административен орган и подлежат на съдебен контрол, като касационната проверка е по реда на АПК и последната съдебна

инстанция е административният съд. От изложеното следва, че изпълнението на влезли в сила наказателни постановления, при липса на друг изрично посочен ред в ЗАНН, следва да се извърши по реда на Дял пети от АПК. В този смисъл Решение № 9395 от 10.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3575/2018 г., Решение № 9810 от 17.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7505/2017 г.

В случая жалбоподателя се позовава на изтекла погасителната давност за изпълнение на наказанието "лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца" във връзка с влязло в сила на 31.03.2021 г. НП № 20-4332-001941 от 20.02.2020 г.

Действително съгласно чл. 190, ал. 2 от ЗДвП наказанието "лишаване от право да се управлява моторно превозно средство" тече от датата на изземване на свидетелството за управление. Това наказание не се изпълнява, ако е изтекъл предвидения в ЗАНН давностен срок, който за този вид наказание е шестмесечен. Давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието (в случая 31.03.2021 г.) и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприети спрямо наказания, за изпълнение на наказанието. Независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание временно лишаване от право да се упражнява определена дейност не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора шестмесечния срок (аргумент чл. 82, ал. 1, б. "б. ", във връзка с чл. 82, ал. 3 от ЗАНН), т. е. в случая абсолютната давност е девет месеца.

Погасителната давност за изпълнение на наложеното наказание се свързва с бездействие на надлежните органи по отношение на правото да осъществят изпълнение на наложеното административно наказание и представлява изтичане на определен от закона период (съобразно с вида и размера на наказанието), в който тези органи проявяват бездействие, което в случая не е било налице, тъй като видно от доказателствата по делото СУМПС е било изето на 02.03.2020 г. С наказанието по чл. 13, ал. 1, б. "в" от ЗАНН, визирият в чл. 82, ал. 1, б. "б" от ЗАНН 6 месечен срок за изпълнение, респективно абсолютна давност в размер на 9 месеца (чл. 82, ал. 3 от ЗАНН), определят единствено периода от време, в който органът по изпълнение може да предприеме действия за започване изпълнението на съответното наказание. В случая обаче, че изтърпяването на наказанието започне в рамките на този срок, то подлежи на изпълнение в целия му размер, определен от наказващия орган или от съда, независимо дали този размер надхвърля регламентираната в чл. 82, ал. 2 от ЗАНН 9 месечна абсолютна давност, считано от влизане в сила на правораздавателния акт. Този извод следва от разпоредбата на чл. 16 от ЗАНН, според която лишаването от право да се упражнява определена професия или дейност се изразява във временна забрана за нарушителя да упражнява професия или дейност, във връзка с която е извършил нарушението. Продължителността на това наказание не може да бъде по-малка от един месец и повече от две години, а за нарушения, свързани с безопасността на движението за всички видове транспорт, извършени след употреба на алкохол, наркотични вещества или техни аналози - до пет години. То не засяга придобитата правоспособност освен в случаите, предвидени в съответния закон или указ. Т.е. самият законодател допуска размер на наказанието по чл. 13, ал. 1, б. "в" от ЗАНН, неколккратно надхвърлящ регламентираната в чл. 82 от ЗАНН давност за изпълнение, което означава, че последната не очертава максималните времеви рамки, в които може да се търпи наказанието по чл. 13, ал. 1, б. "в" от ЗАНН, а само рамките, в които органите, овластени да изпълняват това наказание, могат да предприемат

съответните действия за започване на неговото изпълнение. Възприемането на обратното тълкуване на изчисляването на давностните срокове по чл. 82 от ЗАНН на практика би довело до това, че независимо от размера на наложеното административно наказание "лишаване от право да се упражнява професия или дейност", това наказание би могло да бъде изпълнявано максимум 9 месеца след влизането в сила на наказателното постановление, което очевидно не е волята на законодателя, предвид възможността административните наказания по чл. 13, ал. 1, б. "в" от ЗАНН да се налагат за срок до 5 години.

Съгласно чл. 271, ал. 1, т. 1 АПК орган по изпълнението за изпълнение срещу граждани и организации е административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, освен ако в изпълнителното основание или в закона е посочен друг орган. Съгласно чл. 81, ал. 1 ЗАНН наказателното постановление или решението на съда, с което е постановено временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, се изпълнява от органите, които признават това право и контролират упражняването му. Редът за издаване и отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ е регламентиран в Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчетата на водачите и тяхната дисциплина /Наредба № I-157/Наредбата/. В чл. 4, ал. 1 от тази наредба е предвидено, че свидетелство за управление на МПС се издава от звената "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) според постоянния адрес на лицето. Следователно това са органите, които изпълняват влезлите в сила наказателни постановления, с които е наложено административното наказание "Лишаване от право да се управлява МПС". В настоящия случай, въпреки указанията на съда, по делото не са представени доказателства относно компетентността на издателя на оспорения акт – зам. - началника на Отдел "Пътна полиция" при СДВР /ОПП-СДВР/. Представени са доказателства относно лицата, компетентни да прилагат ПАМ по реда на чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4 и 5 б. „а“ и т. 6 от ЗДвП /л. 74/, както и заповед, определяща компетентните органи, които да осъществяват контрол по ЗДвП. Представена е и заповед относно преназначаването на инспектор Р. Н. /издал горепосочените ЗППАМ/ на длъжност полицейски инспектор 3-та степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ СДВР, което е различно от издателя на оспорвания акт. Не са представени доказателства за компетентността на зам. - началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР да изпълнява влезлите в сила наказателни постановления, с които е наложено административното наказание "Лишаване от право да се управлява МПС", съответно да се произнася по молби за признаването на изтекла давност по чл. 82 ЗАНН.

По тези съображения издаденият акт № УРИ 433200-31109 от 28.03.2022 г., с който заместник – началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР не е уважил възражението на Х. за изтекла абсолютна давност за изпълнение на наложеното му наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, се явява нищожен.

Във връзка с откритото производство по чл. 193 ГПК, с което е оспорена верността на съдържанието на писмо № УРИ 433200-48128/11.05.2022 г. на началник отдел „Пътна полиция“ СДВР /л. 40/ адресирано до АССГ по адм. д. № 4098/2022 г., съдът съобрази следното:

Според жалбоподателя видно от представените писмени доказателства с предаване от страна на Вл. Х. на СУМПС въз основа на ЗППАМ № 20-4332-001197/17.02.2020 г., издадена във вр. с АУАН сер. GA № 188866/12.02.2020 г. е започнало преварителното изпълнение на ПАМ, респ. на основание чл. 190 от ЗДвП е започнал да търпи наложеното му наказание с НП № 204332-001938/20.02.2020 г. – „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“.

С оглед горното, оспорващият счита, че отразеното в писмото от 11.05.2022 г. на началника на ОПП – СДВР за това, че същият търпи наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“, считано от 02.03.2020 г. по НП № 20-4332-001941/20.02.2020 г. – представлява невярно отразяване на действителното фактическо положение. Отразеното в същото писмо, че наказанието по НП № 20-4332-001938/20.02.2020 г. следва да се изтърпява от 03.03.2022 г. до 03.03.2024 г., също счита за невярно.

С горните аргументи е оспорена верността на съдържанието и на писмо УРИ 433200-42930 от 27.04.2022 г. на зам. – началника на на ОПП-СДВР, адресирано до процесуалния представител на Вл. Х., както и справка картон на водача относно отбелязването в нея, че СУМПС е отнето на 02.03.2020 г. – отнето на пътя от пътен контрол на основание НП № 20-4332-001941/20.02.2020 г.

Съдът е предоставил възможност на ответника изрично да заяви дали ще се ползва от оспорените по-горе писмени доказателства. В становище от 05.12.2022 г., както и в с.з. на 13.12.2022 г. процесуалният представител на ответника изрично е заявил, че ще се ползва от писмо УРИ 433200-48128/11.05.2022 г., писмо от 27.04.2022 г. с № УРИ – 433200-4293, както и справка картон на водача.

С оглед разпоредбата на чл. 193, ал. 3 от ГПК на жалбоподателя е указано, че тежестта на доказване на неистиността на документите пада върху страната, която ги оспорва.

Във връзка с оспорването на горепосочените документи досежно верността на съдържанието им от процесуалния представител на жалбоподателя е заявено изрично, че ще се ползва изцяло от всички доказателства приложени по делото, като няма други доказателствени искания.

Настоящият състав намира за недоказано оспорването на посочените по-горе писмени доказателства.

По отношение на съдържанието на писмо УРИ 433200-48128 от 11.05.2022 г. на началник ОПП-СДВР адресирано до АССГ по адм. д. № 4098/2022 г. съдът съобрази следното:

С нормата на чл. 172, ал. 3 ЗДвП законодателят изрично е допуснал, че в случаите по чл. 171, т. 1, букви "б", "д", "е" и "ж" свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача се изземва със съставянето на акта за установяване на административното нарушение, т. е. преди да се издаде заповед за прилагане на принудителната мярка. В процесния случай СУМПС

не е иззето при съставянето на АУАН от 12.02.2020 г., а едва след издаването на ЗППАМ № 20-4332-001197/17.02.2020 г. и удостоверено с протокол да доброволно предаване от 02.03.2020 г. С оглед тези факти, срокът, за който е приложена ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, е започнал да тече от 02.03.2020 г. От тази дата започва да тече срока на принудителната мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП и продължава до тогава до когато наказателното постановление не влезе в сила.

След влизане в сила наказателното постановление става годно основание за изпълнение на наложеното наказание "лишаване от право да управлява моторно превозно средство". Следва да се отбележи, че изчисляването на срока за изтърпяване на наказанието започва от датата на изземване на свидетелството и това не лишава принудителната мярка от предмет. До влизане на НП в сила, разбира се не повече от 18 месеца, именно принудителната мярка е валидното правно основание за отнемане на свидетелството за управление.

От друга страна по делото не е спорно, че на жалбоподателя са наложени две административни наказания – лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, съответно с две отделни наказателни постановления НП № 20-4332-001941 и НП № 20-4332-001938 и двете издадени на 20.02.2020 г.

Първо е влязло в сила на 31.03.2021 г. - НП № 20-4332-001941/20.02.2020 г., поради което срокът за изпълнение на наложеното с него наказание - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца е започнал да тече от 02.03.2020 г. и е изтекло на 02.03.2022 г.

НП № 20-4332-001938/20.02.2020 г. е влязло в сила, второ по ред, на 08.07.2021 г.

Съгласно чл. 18 ЗАНН когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените за тях наказания се изтърпяват поотделно.

Следователно наложеното с второто влязло в сила НП наказание - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца следва да бъде изтърпяно след наказанието наложено с НП № 20-4332-001941/20.02.2020 г., поради което правилно началникът на ОПП-СДВР в писмо УРИ 433200-48128 от 11.05.2022 г. /л. 40/ е посочил, че срокът за изпълнение второто наложено наказание е започнал да тече от 03.03.2022 г. и изтича на 03.03.2024 г.

По тези съображения съдът намира, че истинността на съдържанието на писмо УРИ 433200-48128 от 11.05.2022 г. на началник ОПП-СДВР адресирано до АССГ по адм. д. № 4098/2022 г. не е оборена.

Предвид изложеното по-горе, съдът намира за недоказано и оспорването на истинността на съдържанието и на писмо на зам.-началника на ОПП-СДВР от с № УРИ 433200-42930/27.04.2022 г. /л. 94/.

Оносно верността на съдържанието на справка картон на водача, съдът счита оспорването по реда на чл. 193 от ГПК също за недоказано. Видно от същата в т. 17 е посочено, че СУМПС е отнето на 02.03.2020 г. – „НП № 20-4332-001941/20.02.2020 г., отнето на пътя от пътен контрол“. Във връзка с

отнемането на СУМПС е изготвена докладна записка от 02.03.2022 г. /л. 24/, в която се сочи, че при проверка на водача на 02.03.2020 г. е установено, че СУМПС е обявено за изземване на основание ЗППАМ № 20-4332-001197 от 17.02.2020 г., като на място е изготвен и протокол за доброволно предаване на СУМПС от Вл. Х. /л. 22/. Както бе отбелязано по-горе, първото влязло в сила на 31.03.2021 г. наказателно постановление е НП № 20-4332-001941/20.02.2020 г. Във връзка с него Вл. Х. е изтърпял наказание - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, считано от 02.03.2020 г., поради което правилно в справката картон на водача е посочено НП № 20-4332-001941/20.02.2020 г.

Съобразно горното, съдът намира, че оспорването на истинността на съдържанието на писмо УРИ 433200-48128/11.05.2022 г., писмо от 27.04.2022 г. с № УРИ – 433200-4293, както и справка картон на водача, не е доказано.

По изложените съображения и предвид липсата на компетентност на органа постановил оспорения акт, същият следва да бъде обявен за нищожен и молбата с вх. № УРИ 433200-27892 от 21.03.2022 г. на В. Х. да се изпрати на компетентния орган – началник на отдел "Пътна полиция" при СДВР за произнасяне в съответствие с мотивите на настоящото решение. В правомощията на органа по изпълнение, а не на съда, е да се произнесе по въпроса дали е изтекла погасителната давност за изпълнение на влязло в сила административно наказание и ако тя е изтекла да прекрати изпълнителното производство – чл. 282, ал. 1, т. 9 АПК.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в общ размер на 510 лева, от които 500 лева – адвокатски хонорар и 10 лева – държавна такса. Неоснователно е възражението за прекомерност на претендираното от оспорващия адвокатско възнаграждение, тъй като същото е под минимума предвиден в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, Административен съд - София – град, Трето отделение, 44 – ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО писмо № УРИ 433200-31109 от 28.03.2022 г., издадено от заместник– началника на отдел „Пътна полиция“ СДВР, във връзка с молба на В. Г. Х., заведена с вх. № 433200-27892/22 г. по описа на ОПП-СДВР.

ИЗПРАЩА преписката на началника на отдел "Пътна полиция" СДВР за произнасяне в съответствие с мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Г. Х., ЕГН – [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], сумата от 510, 00 (петстотин и десет) лева деловодни разноски.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

